

25.

Het is niet donker en het is niet licht. De hemel heeft die vreemde kleur tussen nacht en ochtend. De huizen zijn nog donker en de straten gelig verlicht. De jongen kan niet slapen. Hij zit ineengedoken onder zijn deken en wacht op de zon. Tot zijn aandacht getrokken wordt naar de gelige plek aan de overkant van de straat. Hij wrijft in zijn ogen en geeft zichzelf een kneepje. Hij is echt wel wakker. In het licht staat het meisje.

ZE!
LEEFT!
NOG!

Ze kijkt naar boven, maar hij weet dat ze hem niet kan zien. Het dak is nog te donker. Toch blijft ze staan. Alsof ze desnoods wil wachten tot de zon opkomt. Haar rechterarm zit in het gips. De jongen wil haar toeroepen. Hoe blij hij is dat ze nog leeft. Hoezeer het hem spijt. Maar de nacht is nog te stil. Hij plukt de veer uit zijn knoopsgat en laat ze naar beneden dwarrelen. Een zuchtje ochtendwind brengt ze tot vlak voor de voeten van het meisje. Ze pakt ze op en streelt ermee langs haar neus.

Ze kijkt omhoog en ziet hem nog steeds niet. Maar ze weet wel waar de veer vandaan komt. Ze steekt ze tussen haar pols en het gips en steekt de straat over. Vijf verdiepingen en dertien laddertreden later gaat het zolderraam open en klimt het meisje naar buiten. De jongen maakt plaats. 'Dankjewel,' zegt ze en ze streelt de veer alsof het een vleugel is. De jongen zegt niets. Sorry is een te klein woord.

'Kom je nooit meer naar beneden?' vraagt het meisje.

De jongen haalt de schouders op.

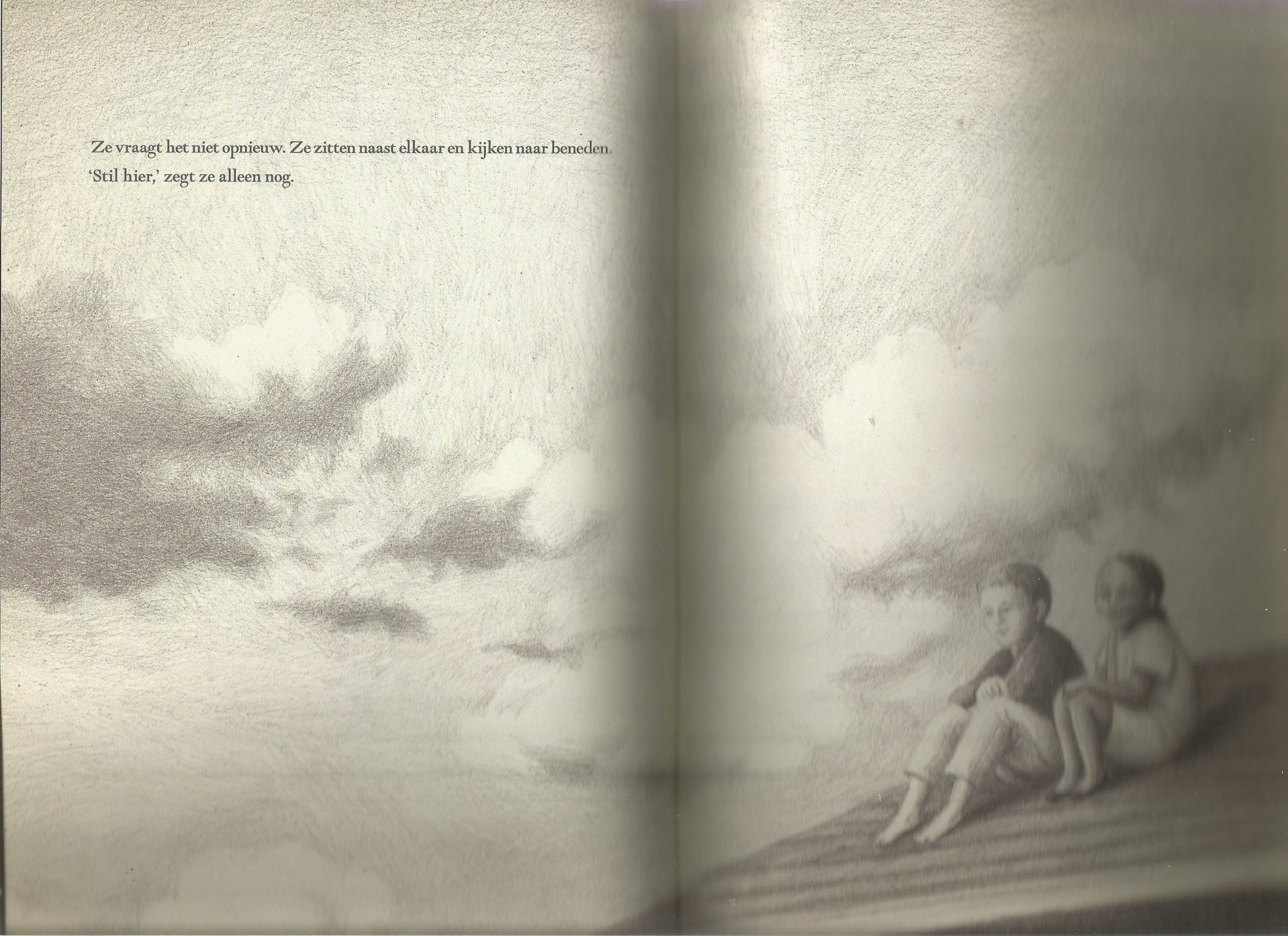
Nooit is lang.

Even lang als altijd.

'Nu nog niet.' Het meisje lijkt even na te denken of ze met dit antwoord genoeg zal nemen.

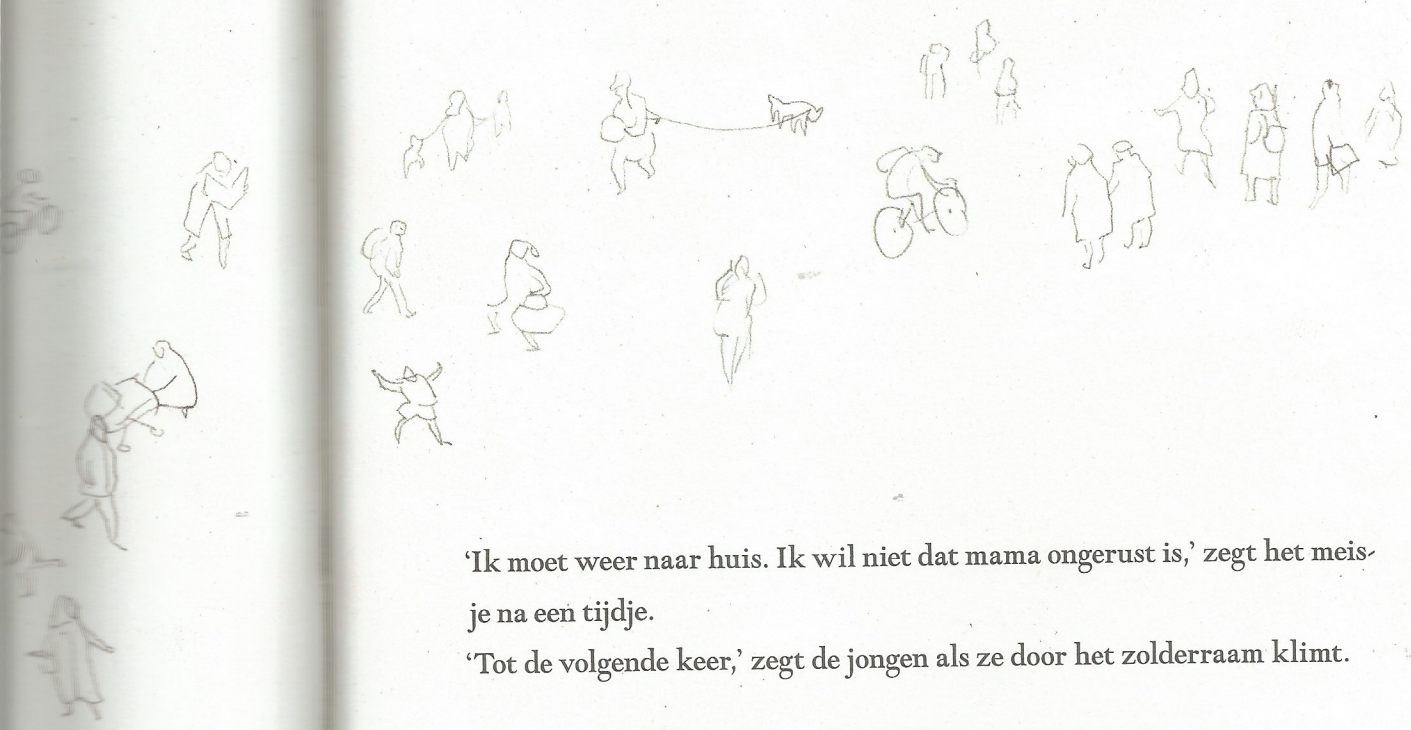
'Mag ik dan naar boven komen?' vraagt ze. De jongen geeft geen antwoord. Hij weet nog niet of er plaats is voor het meisje op het dak.

Ze vraagt het niet opnieuw. Ze zitten naast elkaar en kijken naar beneden.
'Stil hier,' zegt ze alleen nog.

Ze kijken naar het pleintje waar de man van de groendienst het onkruid wiedt. Zijn bewegingen zijn zo vrolijk als de muziek in zijn oren. Het bankje onder de boom is leeg. Op het terras drinken de jonge man van de overkant en de jonge vrouw een koffie. De hond ligt aan hun voeten.

'Ik moet weer naar huis. Ik wil niet dat mama ongerust is,' zegt het meisje na een tijdje.

'Tot de volgende keer,' zegt de jongen als ze door het zolderraam klimt.

26.

Sommige dingen gebeuren gewoon. Soms kun je het toeval richten. Als hij hangende schouders ziet. Of schoenen met versleten punten. Of ogen die alleen maar naar binnen kijken. Dan laat de jongen een kersenpitje vallen voor de voeten van een voorbijganger. Ze kijken op en soms komen ze naar boven. Dan zitten ze naast hem op het dak. Te zwijgen. Te praten. Te kijken naar de zonsondergang. De jongen zwijgt of luistert of kijkt mee.

De mensen blijven nooit.

Eventjes hebben ze nodig.

Eventjes om op adem te komen.

Eventjes om hun woede van het dak te schreeuwen.

Eventjes om stilletjes te vertellen over wie ze graag zien.

Eventjes om radeloos het hoofd te schudden.

Daarna gaan ze weer.

Dan leunt de jongen achterover, tegen de pannen van het dak.

Dan kijkt hij naar de wolken.

Ze liggen samen in het gras, met hun hoofden naast elkaar en hun voeten in een andere richting.

‘En die daar?’ vraagt zijn zusje.

‘Dat is de grote waakhond van de prinses. Zie je, hij heeft twee koppen en, daar, aan zijn staart, hangt een vuurbal. Hij beslist wie er in de buurt van de prinses mag komen. Wie slechte bedoelingen heeft, wordt meteen opgegeten.’

‘O! Kijk daar! Daar komt iemand!’ roept zijn zusje uit en ze wijst naar een andere wolk die donkerder en groter is dan de waakhond.

‘Oei, dat is het verschrikkelijk koude sneeuwmonster. Het lijkt op een heel grote lawine van sneeuw. Het kan iedereen vermorzelen die op zijn pad komt.

‘Ook de grote waakhond?’ fluistert ze.

‘Ook de grote waakhond ...’ bouwt hij de spanning op. ‘Zie je hoe het verschrikkelijk koude sneeuwmonster dichterbij komt? Denk je dat het de grote waakhond gaat opslokken?’

‘Nee! Ren weg, grote waakhond!’

‘Maar kijk, daar! Die straal! Zie je ze? De zon komt de prinses en haar grote waakhond te hulp. Zij is de enige die het verschrikkelijk koude sneeuwmonster kan verslaan! Zie je hoe het openbreekt? De zon rijt het monster aan stukken!’

Zijn zusje juicht als de zon op haar gezicht valt.